

CAPITOLUL UNU

Balta Mocirloasă

dată ca niciodată, cu multă vreme în urmă, pe când bunicii noștri erau mici copii, a trăit un doctor pe nume Dolittle, dr. John Dolittle. „Dr.“ înseamnă că era un doctor adevărat și era foarte învățat.

Locuia într-un orășel care se numea Balta Mocirloasă. Toată suflarea orașului, tineri și bătrâni deopotrivă, îl știa din vedere. De fiecare dată când îl vedeau trecând pe stradă, cu jobenul pe cap, toți spuneau:

— Uite-l pe doctor! E un om tare deștept!

Iar câinii și copiii se adunau ciorchine și se țineau după el. Până și ciorile din turnul bisericii începeau să croncănească și să-și încline capetele în semn de binețe.

Doctorul locuia într-o casă mică de la marginea orașului, însă avea o grădină foarte mare și o pajiște întinsă, cu băncuțe din piatră și sălcii plângătoare. De gospodărie

avea grijă sora lui, Sarah Dolittle, dar de grădină se ocupa însuși doctorul.

Iubea foarte mult animalele și ținea multe pe lângă casă. În afară de carașii care trăiau în heleșteul din fundul grădinii, mai avea o familie de iepuri în cămară, șoareci albi în carcasa pianului, o veveriță în dulapul cu rufărie și un arici în pivniță. Mai avea o văcuță cu vițel, un cal șchiop și bătrân – în vârstă de douăzeci și cinci de ani –, găini, porumbei, doi miei și multe alte animale. Preferatele sale erau însă rața Mac-Mac, câinele Jip, porcușorul Guiț, papagalul Polinezia și bufnița Bu-Hu-Hu.

Sora lui obișnuia să bombăne că sunt prea multe animale și casa e mereu murdară din cauza lor. Într-o zi, când la doctor a venit o doamnă suferind de reumatism, s-a așezat din greșeală pe ariciul care dormea pe canapea și de atunci nu s-a mai întors, ci a preferat să conducă în fiecare sâmbătă tocmai până la Bourești, un oraș la cincisprezece kilometri depărtare, ca să vadă un alt doctor.

Atunci sora lui, Sarah Dolittle, a venit și i-a spus:

— John, cum crezi c-o să mai vină bolnavii la tine, cu așa multe animale în casă? Ce doctor serios are salonul plin de arici și de șoareci? E a patra persoană de vază pe care au pus-o pe fugă animalele astea. Moșierul Jenkins

și familia Parson au spus că nu se vor mai apropia nici-odată de casa noastră, oricât de bolnavi ar fi. Suntem mai săraci pe zi ce trece. Dacă o ții tot așa, niciunul dintre oamenii de seamă n-o să mai vină la tine ca să-i tratezi.

— Dar îmi plac mai mult animalele decât „oamenii de seamă“, a zis doctorul.

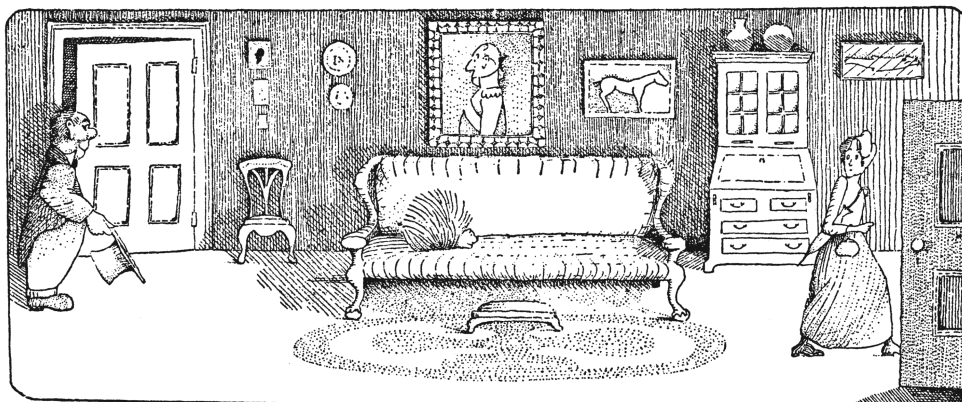
— Te porți prosteste, a spus sora lui ieșind din cameră.

Pe măsură ce timpul trecea, doctorul avea din ce în ce mai multe animale și din ce în ce mai puțini pacienți. În cele din urmă, a rămas cu unul singur: negustorul de carne pentru pisici, care era îngăduitor cu toate animalele. Dar el nu era foarte bogat și se îmbolnăvea doar o dată pe an, de Crăciun, când îi dădea doctorului șase bănuți pentru o sticlă de sirop de tuse.

Cu șase bănuți pe an n-aveai cum să trăiești, nici măcar pe vremea aceea. Și dacă doctorul n-ar fi avut ceva bani puși deoparte, la pușculiță, nu se știe ce s-ar fi întâmplat.

Dar a continuat să adune și mai multe animale, și, desigur, costul hranei lor era foarte mare. Iar banii economisiți se împuținau pe zi ce trece.

Apoi și-a vândut pianul și i-a lăsat pe șoareci să se mute în sertarul unei comode. Dar s-au terminat și banii primiți în schimbul pianului, așa că și-a vândut costumul cafeniu

„Și de-atunci ea nu s-a mai întors.“

pe care obișnuia să-l poarte duminica și a continuat să devină tot mai sărac.

Și acum, când trecea pe stradă purtându-și jobenul, oamenii își spuneau:

— Uitați-l pe doctorul John Dolittle! Pe vremuri era cel mai renumit doctor din vestul țării. Și-acum n-are nicio para chioară și umblă cu ciorapii găuriți!

Dar câinii, pisicile și copiii tot se adunau în urma lui și se țineau după el prin tot orașul, cum făceau și când era bogat.

—
CAPITOLUL DOI
—

Pe limba animalelor

 -a întâmplat într-o bună zi, pe când doctorul stătea de vorbă în bucătărie cu negustorul de carne pentru pisici, care venise să-l vadă din pricina unei dureri de burtă.

— Ce-ar fi să nu mai tratezi oameni și să te faci doctor de animale? a întrebat negustorul.

Papagalul Polinezia stătea la fereastră, privea ploaia și îngâna un cântecel marinăresc. Deodată s-a oprit și a început să asculte cu atenție.

— Dumneata, domnule doctor, a continuat negustorul, știi totul despre animale, mult mai multe decât știi veterinarilor de pe aici. Cartea pe care ai scris-o despre pisici e absolut minunată! Eu unul nu știu nici să scriu, nici să citesc, altfel poate aș scrie și eu niște cărți. Dar nevastă-mea, Theodosia, e foarte învățată și mi-a citit cartea dumitale.

E minunată, asta-i tot ce pot să spun, e absolut minunată. Parcă ar fi fost scrisă de o pisică. Știi cum gândesc. Și se pot câștiga o grămadă de bani din îngrijirea animalelor. Știai asta? Ți-aș trimite toate băbuțele care au căței și pisici bolnave. Și, dacă nu s-ar îmbolnăvi îndeajuns de repede, le-aș pune ceva în carnea pe care le-o vând, ca să se îmbolnăvească. Înțelegi?

— O, nu, a răspuns repede doctorul. Să nu cumva să faci asta! N-ar fi cinstit.

— Nu le-aș îmbolnăvi de-adevăratelea, a zis negustorul. Le-aș pune ceva care să le moleșească puțin. Dar ai dreptate, n-ar fi tocmai cinstit față de animale. Numai că ele se îmbolnăvesc oricum, pentru că stăpânele lor le în-doapă cu prea multă mâncare. Ar mai veni și toți fermierii cu caii lor șchiopi și mieii plăpânzi. Fă-te doctor de animale.

După ce-a plecat negustorul, papagalul a zburat de pe pervazul ferestrei, s-a așezat pe masa doctorului și a spus:

— Omul ăsta are dreptate. Asta trebuie să faci. Fă-te doctor de animale. Lasă-i încolo pe oameni, dacă n-au ochi să vadă că ești cel mai bun doctor din lume. Ai grijă de animale în schimb, ele te vor aprecia. Fă-te doctor de animale.

— Dar sunt destui doctori de animale, a spus John Doolittle, mutând ghivecele de flori pe pervaz, ca să se bucure și ele de ploaie.

— Da, *sunt* destui, a zis Polinezia. Dar nu-s buni de nimic. Doctore, ascultă ce-ți spun. Știi că animalele pot vorbi?

— Știi că papagalii vorbesc, a spus doctorul.

— Papagalii pot vorbi două limbi – limba oamenilor și limba păsărilor, l-a lămurit Polinezia cu mândrie. Dacă spun „Polly vrea un biscuit“, mă înțelegi. Dar ia ascultă aici: „Ka-ka oi-ee, fee-fee?“

— Doamne Sfinte! a strigat doctorul. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă „E gata masa?“, pe limba păsărilor.

— Ia te uită! s-a mirat doctorul. Nu te-am mai auzit niciodată vorbind așa.

— La ce bun? a spus Polinezia, scuturând câteva firimituri de biscuit de pe aripa stângă. Nu m-ai fi înțeles.

— Mai spune-mi! a zis doctorul entuziasmat.

Apoi s-a repezit spre comodă și s-a întors cu un caiet și un creion.

— Să nu vorbești foarte repede, pentru că vreau să-mi notez. Asta-i foarte interesant, e ceva nemaipomenit! Învață-mă mai întâi alfabetul păsărilor, ia-o ușurel!

Deci așa a aflat doctorul că animalele au o limbă a lor și puteau vorbi unele cu altele. Și toată după-amiaza aceea, în timp ce afară ploua, Polinezia a stat pe masa din bucătărie și l-a învățat cuvinte păsărești, pe care doctorul și le-a notat în carnețel.

La vremea ceaiului, când câinele Jip a intrat în casă, papagalul i-a spus doctorului:

— Vezi? Și *el* vorbește cu tine.

— Mie mi se pare că se scarpină în ureche, a spus doctorul.

— Animalele nu vorbesc întotdeauna cu gura, s-a răstit papagalul, ridicând din sprâncene. Uneori vorbesc cu urechile, cu picioarele, cu cozile, cu toate cele. Uneori nu vor să scoată niciun sunet. Acum vezi cum strâmbă din nas?

— Ce înseamnă asta? a întrebat doctorul.

— Înseamnă „Nu vezi că s-a oprit ploaia?“, a răspuns Polinezia. Îți pune o întrebare. Câinii își folosesc aproape mereu nasurile ca să pună întrebări.

După ceva vreme, cu ajutorul papagalului, doctorul a reușit să învețe limba animalelor așa de bine, încât putea să vorbească cu ele și să înțeleagă tot ce-i spuneau. Atunci a renunțat de tot să mai trateze oameni.

De îndată ce negustorul de carne pentru pisici le-a spus tuturor că John Dolittle s-a făcut doctor de animale, băbuțele au început să vină la el cu animalele de companie, mopși și caniși care mâncaseră prea multe prăjituri. Și fermierii veneau de departe cu vacile și oile lor bolnave.

Într-o zi i-a fost adus un cal de povară și bietul de el a fost nespus de fericit că a găsit un om cu care să poată vorbi pe limba lui.

— Știi, doctore, a spus calul, veterinarul de peste deal nu știe nimic. Mă tratează de șase săptămâni de artrită. Dar eu am nevoie de *ochelari*. Îmi pierd vederea la un ochi. Nu înțeleg de ce caii nu pot purta ochelari, la fel ca oamenii. Dar tăntălăul ăla de peste deal nici nu s-a uitat la ochii mei. Mă tot îndoapă cu niște hapuri. Am încercat să-i spun, dar n-a priceput nimic din limba cailor. Eu am nevoie de ochelari.

— Bineînțeles, bineînțeles, a spus doctorul. Îți fac de îndată.

— Vreau o pereche ca ai tăi, a spus calul, dar verzi. Mă vor apăra de soare, în timp ce muncesc la câmp.

— Desigur, a spus doctorul. Verzi să fie!

— Știți care-i necazul, domnule doctor? i-a zis calul în timp ce ieșea pe ușă. Necazul e că *toți* au impresia că pot fi

veterinari, doar pentru că animalele nu se plâng. De fapt, un bun doctor de animale trebuie să fie mult mai deștept decât unul de oameni. Fiul fermierului meu crede că știe o mulțime de lucruri despre cai. Aș vrea să-l poți vedea, e așa de gras, că nici nu i se mai văd ochii. Creierul lui e cât al unui gândac de Colorado. Săptămâna trecută a încercat să-mi pună o catapasmă de muștar.

— Unde a pus-o? a întrebat doctorul.

— N-a apucat s-o pună nicăieri, a spus calul. Doar a încercat. L-am lovit cu copita și l-am azvârlit în heleșteul rațelor.

— I-auzi! a exclamat doctorul.

— Sunt destul de tăcut din fire, a spus calul, și sunt foarte răbdător cu oamenii, nu le dau prea multe bătăi de cap. Dar mi-a ajuns răul făcut de veterinarul ăla care mi-a dat tratamentul greșit. Când s-a mai apucat și mototolul ăla cu obrazii roșii să joace de-a doctorul cu mine, n-am mai putut răbda.

— L-ai lovit rău? a întrebat doctorul.

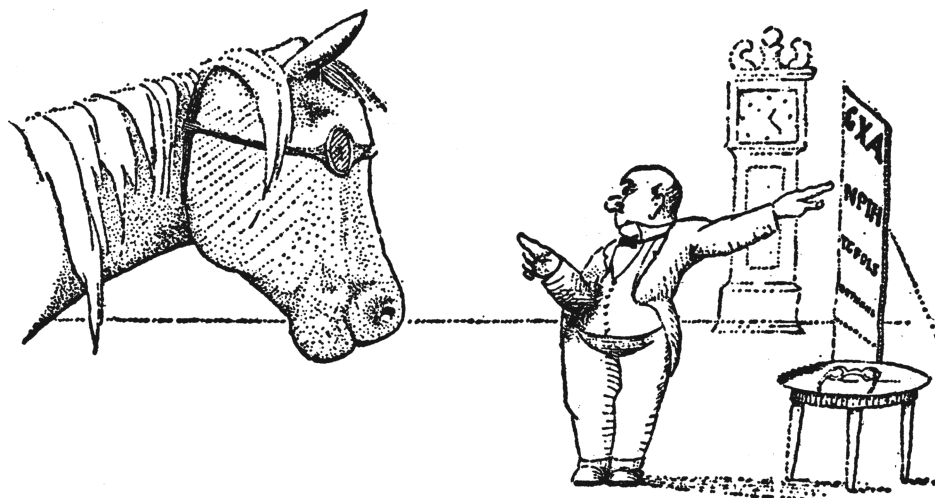
— O, nu, a spus calul. L-am lovit unde trebuie. Acum are veterinarul grijă de el. Când vor fi gata ochelarii mei?

— Săptămâna viitoare, a spus doctorul. Vino din nou marți. O dimineață frumoasă!

Apoi John Dolittle a făcut o frumoasă pereche de ochelari mari și verzi și calul nu și-a mai pierdut vederea la un ochi și a putut să vadă la fel de bine ca înainte.

În curând, a devenit ceva obișnuit să vezi animale de fermă purtând ochelari în jurul orașelului Balta Mocirloasă, și un cal orb ar fi fost ceva de neimaginat.

La fel s-a întâmplat și cu celelalte animale care au fost aduse la el. De cum aflau că le poate înțelege limba, îi spuneau cum se simt și ce le supără, iar doctorului îi era ușor să le vindece.

„A putut să vadă la fel de bine ca înainte.“

Toate animalele se întorceau la casele lor și le spuneau rudelor și prietenilor că în casa aceea mică cu grădină mare e un doctor *adevărat*. Și ori de ori câte ori se îmbolnăvea vreun animal – nu doar caii, vacile și câinii, dar și micile viețuitoare de pe pășuni, șoarecii pitici și șoarecii de câmp, viezurii și liliicii – venea numaidecât la căsuța lui de la marginea orașului, iar grădina lui era mereu plină de animale care aveau nevoie de o consultație.

Veneau atât de multe, încât a fost nevoie de uși speciale, pentru toate speciile. A scris „CAI“ pe ușa de la intrare, „VACI“ pe cea din lateral și „OI“ pe ușa de la bucătărie. Fiecare animal avea ușă separată, până și șoarecilor li se făcuse un mic tunel în pivniță, unde așteptau răbdători la rând să vină doctorul.

În câțiva ani, toate vietățile din cele patru zări au auzit de doctorul Dolittle. Păsările călătoare, care zburau în timpul iernii în alte țări, le-au povestit animalelor din ținuturile îndepărtate despre minunatul doctor din Balta Mocerloasă care le înțelegea graiul și le alina suferințele. Astfel a devenit faimos printre animalele din întreaga lume, chiar mai faimos decât printre oamenii din vestul Angliei. Iar doctorul era fericit și-i plăcea tare mult viața lui.